

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: V. Č., narozený X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Janou Slintákovou, advokátkou,
sídlem T. G. Masaryka 1838, 407 47 Varnsdorf,

proti
žalovanému: **generální ředitel Generálního finančního ředitelství,**
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j. 71504/22/7400-11196-403266,

takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Generálního finančního ředitelství ze dne 30. 9. 2022, č. j. 71504/22/7400-11196-403266, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j. 71504/22/7400-11196-403266, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „služební orgán I. stupně“) ze dne 14. 6. 2022, č. j. 38953/22/7425-20290-506818, kterým byl žalobce s účinností ode dne 1. 7. 2022 dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), převeden v rámci Finančního úřadu pro Ústecký kraj na služební místo č. 251251 - odborný referent v sekci Územní pracoviště v Děčíně, Odbor kontrolní, Oddělení kontrolní III. Služba na uvedeném místě v oboru Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, byla stanovena na dobu neurčitou, se služebním působištěm v Rumburku, s nástupem dne 1. 7. 2022. Předmětným rozhodnutím byl žalobce s účinností ode dne 1. 7. 2022 zařazen do 9. platové třídy, 9. platového stupně, přičemž mu byl určen měsíční plat v celkové výši 29 820 Kč, složený z platového tarifu ve výši 26 020 Kč a zvláštního příplatku ve výši 3 800 Kč. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil i nadepsané prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

1. Žalobce v podané žalobě nejprve zrekapituloval obsah napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí služebního orgánu I. stupně. Následně namítl, že žalovaný v rámci projednávaného případu nesprávně posoudil otázku vhodnosti služebního místa z hlediska zdravotní způsobilosti žalobce. K tomu žalobce poukázal na čl. 62 a 63 Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019 (dále jen „metodický pokyn“), stanovující kritéria vhodnosti služebního místa. Dále uvedl, že je pro nyní řešenou věc stěžejní skutečností to, že byl v pracovní neschopnosti ode dne 8. 10. 2021 až do dne 31. 10. 2022, což bylo služebnímu orgánu I. stupně známo. V rámci poukazované pracovní neschopnosti byl pak žalobce převeden na jiné služební místo, které však pro něj bylo z hlediska jeho zdravotního stavu nevhodné.
2. Žalobce následně uvedl, že je v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazováno na lékařský posudek o jeho zdravotní způsobilosti k výkonu služby ze dne 2. 10. 2017. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nové služební místo je zařazeno ve stejné zdravotní náročnosti – kategorie I., se stejným druhem a režimem výkonu služby, jako dosavadní služební místo žalobce, které bylo v důsledku změny systematizace zrušeno. S tímto závěrem nicméně žalobce nesouhlasil, neboť odkazovaný metodický pokyn v čl. 63 výslovně uvádí, že zdravotní hledisko a hledisko zdravotní způsobilosti je relevantní zejména při převedení ze zdravotních důvodů, ale je třeba k němu přihlídnout i v případě převedení z jiných důvodů. Služební orgán I. stupně tudíž měl již v rámci převádění žalobce na jiné služební místo přihlídnout k jeho aktuálnímu zdravotnímu stavu, avšak takto neučinil (resp. žalobce ani nevyzval k doložení jeho zdravotního stavu). Žalobce si současně je vědom toho, že dle metodického pokynu nebylo k převedení na jiné služební místo třeba jeho souhlasu, avšak metodický pokyn v čl. 45 též stanovuje, že se s ohledem na zásadu vstřícnosti a součinnosti s účastníky řízení a s ohledem na intenzitu zásahu do služebního poměru, doporučuje i v případech, kdy služební orgán hodlá vydat rozhodnutí o převedení jako první

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úkon v řízení, využít možnosti předchozího projednání tohoto opatření s konkrétním státním zaměstnancem, a to i s ohledem na nutnost řádného posouzení vhodnosti služebního místa, na které má být státní zaměstnanec převeden. S žalobcem však převedení na jiné služební místo takovým způsobem nebylo projednáno a nikdo jej nevyzval ani k tomu, aby doložil svůj aktuální zdravotní stav. Řešit zdravotní stav státního zaměstnance až po změně služebního zařazení se dle žalobce přičí zásadám správního řízení.

3. Žalobce pak upozornil na fakt, že si pro účely odvolání opatřil alespoň lékařskou zprávu (nález) ze dne 30. 6. 2022, která uvádí, že není schopen pracovat na psychicky náročné pozici na kontrolním oddělení. Psychickou náročnost práce na kontrolním oddělení přitom žalobce dovozuje nejen z doslechu, když z něj již dříve pro neshody s ředitelkou odboru odešlo přibližně 10 zaměstnanců, ale také z finančního ohodnocení – zvláštního příplatku ve výši 3 800 Kč. Nadto i sám žalobce v letech 2001 až 2005 vykonával službu na kontrolním oddělení, přičemž byl v roce 2006 přerazen na méně náročnou pozici na oddělení majetkových daní. V daném kontextu poukázal také na § 148 zákona o státní službě ve spojení s § 6 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 304/2014 Sb.“), týkající se zvláštního příplatku pro služební místo v rámci rozpětí stanoveném pro příslušnou skupinu správních činností podle podmínek výkonu služby. Žalobci jako státnímu zaměstnanci byl dle § 6 odst. 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. určen zvláštní příplatek ve výši 3 800 Kč, a to právě dle pravděpodobnosti vzniku obtížných a konfliktních situací, podle intenzity negativního nebo nepřátelského prostředí a pravděpodobnosti přímého ohrožení. Z toho tedy podle žalobce rovněž vyplývá, že se jedná o náročnější pracovní pozici, jelikož na původním systematizovaném místě mu byl tento zvláštní příplatek stanoven pouze v částce 2 150 Kč. Riziko shora popsaných dopadů na žalobce na nově zařazené pracovní pozici je tedy nepochybně vyšší než na jeho dosavadním (zrušeném) místě, a proto ho nelze považovat za jiné vhodné služební místo pro žalobce.
4. Žalobce též připomněl, že služební orgán I. stupně odpovídá z úřední povinnosti za to, že bude přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci a za tím účelem si opatřuje potřebné podklady pro rozhodnutí. V posuzovaném případě však takto nejednal.
5. Dle žalobce poté žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, čímž tak porušil ústavně a mezinárodněprávně garantované právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stejně tak měl žalovaný porušit i právo žalobce na uspokojivé pracovní podmínky (čl. 28 Listiny základních práv a svobod), jakož i další zásady ústavního pořádku České republiky týkající se uplatňování státní moci, ukládání povinností a omezení základních práv a svobod (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod). Dle žalobce byla porušena i zásada projednání věci bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). K samotné zásadě projednání věci bez zbytečných průtahů a porušení práva na spravedlivý proces, pak žalobce odkázal na vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, kterým dle žalobce žalovaný bezdůvodně prodloužil lhůtu k projednání odvolání o 30 dnů, pro údajnou složitost věci. Nadto žalovaný nevydal rozhodnutí o odvolání ani v takto prodloužené lhůtě pro vydání rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhnul, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. Následně uvedl, že bylo v řešeném případě postupováno v souladu s čl. 63 metodického

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokynu, neboť byl v rámci vyhodnocení kritéria zdravotní způsobilosti zohledněn lékařský posudek platný v době vydání rozhodnutí o převedení na nové služební místo. Žalovaný též doplnil, že bylo postupováno i v souladu se závěrem č. 32 zasedání poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu k zákonu o státní službě ze dne 6. 9. 2019, který mj. uvádí, že dočasná neschopnost k výkonu služby státního zaměstnance zařazeného mimo výkon služby z organizačních důvodů není překážkou pro převedení státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 zákona o státní službě.

7. Současně žalovaný zdůraznil, že je povinností služebního orgánu za situace, kdy je státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, hledat vhodné volné služební místo a pokud je takové služební místo nalezeno, zařadit jej na toto služební místo, a to prostřednictvím rozhodnutí o převedení na nové služební místo, které je předběžně vykonatelné. Žalobce měl tedy povinnost na toto nové služební místo nastoupit ode dne 1. 7. 2022, ale vzhledem k překážce na jeho straně z důvodu dočasné pracovní neschopnosti, tak nikdy fakticky neučinil z důvodu trvání této překážky do ukončení služebního poměru. Žalovaný poukázal i na skutečnost, že do doby vydání předmětného rozhodnutí o převedení na jiné služební místo nevystala otázka zpochybnění platného posudku o zdravotní způsobilosti žalobce. Služební orgán I. stupně tak v době převedení žalobce na nové služební místo postupoval podle závěrů platného lékařského posudku o zdravotní způsobilosti ve smyslu § 55 odst. 1 písm. c) zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“). Služební orgán I. stupně přitom neměl jakékoliv indicie o deklarovaném zhoršeném stavu žalobce. Žalovaný poté v souvislosti s předloženou lékařskou zprávou, která konstatovala zhoršený stav žalobce, uvedl, že podle § 59 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), má ošetřující lékař možnost rozhodnout o ukončení dočasné pracovní neschopnosti pojištěnce, jestliže uplynulo alespoň 180 dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti a vyšetřením zjistí, že zdravotní stav je stabilizovaný a je předpoklad, že pojištěnec již nebude moci vykonávat dosavadní pojištěnou činnost, a to 30. kalendářním dnem následujícím po dni tohoto vyšetření. Z okolností je zřejmé, že v tomto případě tak postupováno nebylo, a proto nelze žalovanému přisuzovat k tíži, že k takové změně zdravotního stavu nebylo přihlédnuto, když taková okolnost nebyla známa v době vydání rozhodnutí o převedení na nové služební místo. Naopak je dle žalovaného nutné zdůraznit, že předloženou lékařskou zprávu ze dne 30. 6. 2022 zohlednil a jasně deklaroval, že po skončení dočasné pracovní neschopnosti budou ze strany služebního orgánu učiněny patřičné kroky vůči žalobci, tj. jeho vyslání na mimořádnou lékařskou prohlídku ve smyslu § 55 odst. 2 zákona o specifických zdravotních službách, která by předloženou informaci o zdravotním stavu vyplývající z lékařské zprávy ze dne 30. 6. 2022 potvrdila, či vyvrátila. Vzhledem k tomu, že služební poměr žalobce byl ukončen dříve, než k této skutečnosti mohlo dojít, tak tento postup nebylo možné ze strany služebního orgánu I. stupně aplikovat. Proto námitku žalobce, že služební orgán I. stupně při posuzování kritéria zdravotního stavu vycházel z lékařského posudku z roku 2017, a tedy zatížil rozhodnutí ve věci vadou, která by ho činila nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nelze dle žalovaného akceptovat. V důsledku této skutečnosti tak nemohlo dojít k porušení ústavně a mezinárodněprávně garantovaného práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť předmětem převedení na nové služební místo nebyl výlučně důvod pozbytí dlouhodobé zdravotní způsobilosti ve smyslu čl. 47 metodického pokynu, ale převedení na jiné vhodné služební místo podle čl. 62 při splnění kritérií ve smyslu čl. 63 metodického pokynu. Ve světle výše uvedeného se žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neztotožnil ani s námitkou žalobce, že služební orgán nepřihlédl k jeho aktuálnímu zdravotnímu stavu, resp. k předložené lékařské zprávě ze dne 30. 6. 2022 vyhotovené MUDr. J. M., která mj. rovněž vydala lékařský posudek o zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby z roku 2017. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že tato lékařka závěr uvedený v lékařské zprávě zde 30. 6. 2022 deklarovala až po vydání rozhodnutí o převedení na nové služební místo a zároveň nepodnikla případně výše uvedené kroky, které by jakkoliv zpochybnilly závěry učiněné v lékařském posudku z roku 2017. Z toho lze dovodit, že při vydání rozhodnutí o převedení na jiné služební místo služební orgán I. stupně zcela správně vycházel ze stavu, který byl uveden v té době platném lékařském posudku z roku 2017, neboť změna zdravotního stavu žalobce oproti roku 2017 byla lékařkou deklarována až dne 30. 6. 2022.

8. Námitka ohledně neprojednání převedení na nové služební místo je poté dle žalovaného v rozporu s obsahem žalobci zasláného přípisu ze dne 9. 5. 2022, č. j. 31488/22/7425-20290-506818. Z jeho obsahu vyplývá, že se služební orgán I. stupně žalobce pokusil oslovit s žádostí o součinnost. Na tento dopis však nebylo ze strany žalobce nijak reagováno. I přes neaktivitu žalobce nicméně bylo nalezeno vhodné služební místo v místě původního služebního působiště.
9. Žalovaný pak k určení zvláštního příplatku na novém služebním místě uvedl, že jeho výše byla odvozena v možném rozmezí od 1 250 Kč až 5 000 Kč dle § 6 odst. 2 písm. c) nařízení vlády č. 304/2014 Sb., přičemž se k tomuto místu vztahuje bod 6 zařazený do skupiny III. v Příloze č. 3. Konkrétní výše příplatku přitom byla stanovena v příloze č. 8a ke služebnímu předpisu č. 2/2017 generálního ředitele, kterým se stanoví odměňování v orgánech Finanční správy České republiky ve výši 3 800 Kč. Žalovaný zdůraznil, že nové služební místo je jako předchozí služební místo zařazeno ve stejné zdravotní náročnosti, a to v kategorii I., a žalobce tak měl vykonávat služební činnosti spadající do totožné kategorie práce. Žalovaný rovněž poukázal na řádný výběr vhodného služebního místa, kdy bylo zohledněno při tomto výběru totožné služební působiště, a také skutečnost, že žalobce v letech 2001 až 2005 již na kontrolním oddělení pracoval, což dle zmíněného metodického pokynu je považováno za jedno z hledisek při výběru vhodného služebního místa. V kategorii schopnosti státního zaměstnance se dokonce připouští, resp. nevylučuje převedení státního zaměstnance na služební místo, na němž bude vykonávat zcela jiné správní činnosti, které dosud nevykonával, pokud z hlediska dalších kritérií se služební místo jeví jako vhodné. Žalovaný dále zmínil, že deklarovanou změnu po stránce psychické zátěže neměl možnost posoudit, neboť žalobci jeho služební poměr skončil a služební orgán již nemá pravomoc žalobce vyslat na mimořádnou lékařskou prohlídku. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že se ze strany žalobce jedná spíše o subjektivní hodnocení situace, kterou nikdy po převedení na nové služební místo nezažil. Vzhledem k tomu, že žalobce nikdy na tomto novém služebním místě nevykonával službu a nepředložil konkrétní skutečnosti podložené důkazními prostředky, nelze se k domněnkám žalobce objektivně vyjádřit. Služební orgán I. stupně při vydání rozhodnutí o převedení na jiné služební místo vycházel z podkladů, které měl v danou chvíli k dispozici, přičemž nebylo nutné zjišťovat jakékoliv doplňující informace o zdravotním stavu žalobce.
10. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že v případě, kdy je státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů a současně je v dočasné pracovní neschopnosti, nelze vydat rozhodnutí o převedení na jiné služební místo. Tento postup by byl obecně pro státní zaměstnance výrazně negativní a mohl by vyústit ve skončení služebního poměru z důvodu marného uplynutí lhůty stanovené v § 62 odst. 1 zákona o státní službě, i když v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

průběhu této lhůty bylo určité vhodné služební místo volné. Při převedení žalobce tak bylo postupováno v souladu s § 61 zákona o státní službě a metodickým pokynem.

11. S námitkou, že v důsledku činnosti žalovaného, resp. služebního orgánu I. stupně, došlo k porušení ústavně a mezinárodněprávně garantovaných práv žalobce, konkrétně práva na uspokojivé pracovní podmínky dle čl. 28 Listiny, se žalovaný neztotožnil. Tento článek zaručuje zaměstnanci právo na spravedlivou odměnu za práci a na uspokojivé pracovní podmínky. Žalobce však blíže nespecifikoval, v čem dané porušení spatřuje. Žalovaný k namítanému porušení práv garantovaných čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod, které souhrnně souvisí s uplatňováním státní moci, sděluje, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že veškeré kroky vůči žalobci byly prováděny na základě zákona o státní službě ve spojení s výkladovými pravidly Sekce pro státní službu Ministerstva vnitra, a to zejména s metodickým pokynem, přičemž vůči němu nebyla zneužita jakýmkoliv způsobem státní moc. Čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se poté týká porušování práv zejména ze strany soudu, neboť zaručuje jedinci právo k přístupu k nezávislému soudu a následné nestranné projednání dané věci soudem, což je v tomto případě splněno, neboť předmětná věc bude projednána a posouzena nezávislým soudem, a tudíž namítané porušení této zásady je ze strany žalobce předčasné a neopodstatněné. S námitkou žalobce, že byla porušena zásada projednání věci bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), čímž bylo současně porušeno právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se žalovaný též neztotožnil, neboť bylo ve věci vždy postupováno v souladu a v mezích zákona o státní službě. Žalovaný pak k samotné lhůtě 30, resp. 60 dnů, dle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), konstatoval, že se jedná o lhůtu pořádkovou. Její překročení tak nemá za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Zároveň ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce proti namítané nečinnosti žalovaného jakýmkoliv způsobem brojil.

Replika žalobce

12. V podané replice žalobce znovu poukázal na čl. 63 metodického pokynu, přičemž zopakoval, že žalovaný posuzoval vhodnost služebního místa na základě neaktuálních informací, byť mu zákon i metodický pokyn ukládal šetřit vhodnost služebního místa. K tomu doplnil, že lékařská zpráva MUDr. J. M., která je založena ve správním spise, je sice datována dnem 30. 6. 2022 (tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí), avšak to nic nemění na skutečnosti, že byl žalobce z téhož důvodu v pracovní neschopnosti již ode dne 8. 10. 2021. Dále zmínil, že je zřejmé, že větší (psychické) náročnosti služebního místa odpovídá i výše stanoveného příplatku, přičemž žalobce v letech 2001 až 2005 už na kontrolním oddělení pracoval, takže měl představu o vysoké psychické zátěži při výkonu této služby. Žalovaný se tedy v odvolacím řízení zdravotním stavem žalobce řádně nezabýval, ačkoliv žalobce namítal nevhodnost služebního místa z důvodu zdravotního stavu. Žalobce proto setrval na svém návrhu, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

14. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. V logice uspořádání uplatněných žalobních bodů soud nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti tvrzení, jímž žalobce zcela obecně vytknul nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, čímž mělo být porušeno jeho ústavně a mezinárodněprávně garantované právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. S odkazem na citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
18. V souvislosti s předmětnou námitkou soud také poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval formou právní věty ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: „Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). (...) Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Vycházej ze shora uvedeného je ve věci nutno uvést, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též srozumitelným způsobem podává, proč žalovaný považoval námitky uplatněné žalobcem v odvolání za liché a nedůvodné. Ve vztahu k povšechně uplatněné námitce žalobce stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak soud shledal, že takovýmto deficitem předmětné rozhodnutí žalovaného netrpí. K tomu lze poukázat zejména na str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný odvolací argumentací žalobce výslovně zabýval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom seznatelné, na základě jakých skutečností a právního hodnocení byl konstatován závěr žalovaného o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí ve věci, a to zvláště v kontextu vhodnosti služebního místa, na které byl žalobce rozhodnutím služebního orgánu I. stupně převeden, dle kritéria zdravotní způsobilosti.
20. Jinými slovy, v řešené věci lze z hlediska přezkoumatelnosti vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí srozumitelně zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních skutečností a ustanovení zákona daný případ řešil. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry. Žalobce tedy zjevně polemizuje s konkrétními závěry žalovaného ve věci, což však samo o sobě také svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti proto napadené rozhodnutí dle hodnocení soudu netrpí. K tomu je příležitým připomenout též fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).
21. Co se pak týče prostého odkazu žalobce na to, že bylo v důsledku namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve věci porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zdejší soud k tomu nad rámec již shora konstatované přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí doplňuje, že postupem žalovaného nebyla nijak dotčena možnost žalobce domáhat se stanoveným postupem svých práv u nezávislého a nestranného soudu ve smyslu nadepsaných článků. Ostatně žalobce se podanou žalobou ve věci na soud obrátil, a tudíž mu jednáním žalovaného zjevně nijak nebylo upřeno právo na přístup k soudu a přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí.
22. Následně soud přistoupil k posouzení samotného merita projednávaného případu, kterým byla již výše rekapitulovaná žalobní argumentace týkající se nesprávnosti závěrů žalovaného o vhodnosti služebního místa, na které byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím převeden, a to z hlediska jeho zdravotního stavu.
23. Podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace.
24. Dle § 62 odst. 1 téhož zákona nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až h) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Dle čl. 62 metodického pokynu mj. platí, že se při převedení státního zaměstnance musí vždy jednat o takové služební místo, které je pro státního zaměstnance vhodné, a to bez ohledu na skutečnost, že vhodnost služebního místa je zmiňována výslovně pouze při převedení ze zdravotních důvodů. Vhodnost služebního místa jako nutnou podmínku převedení státního zaměstnance ve všech případech převedení je však třeba dovodit též z § 62 odst. 1 zákona o státní službě (odst. 1). Vhodnost konkrétního služebního místa pro určitého státního zaměstnance musí služební orgán posoudit předem a vždy individuálně na základě různých v úvahu přicházejících kritérií. Úvahy o posouzení vhodnosti služebního místa spolu se závěry z toho vyplývajících musí být součástí odůvodnění rozhodnutí o převedení státního zaměstnance (odst. 2). Rozhodnutí o převedení musí být rovněž založeno na relevantních podkladech, které budou jako podklady pro vydání rozhodnutí součástí spisového materiálu (odst. 3). Pokud jde o posuzování vhodnosti služebního místa, resp. zjišťování, na které vhodné služební místo bude státní zaměstnanec převeden, to má určité fáze, které vycházejí na jedné straně ze zásady materiální pravdy vyplývající z § 3 správního řádu a na druhou stranu ze zásady procesní ekonomie vyplývající z § 6 správního řádu (odst. 5).
26. Podle čl. 63 odst. 2 metodického pokynu je poté za relevantní kritéria pro účely posouzení vhodnosti služebního místa třeba považovat zejména: a) zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, b) požadované vzdělání a kvalifikace, c) obor služby, d) schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, resp. vykonávané správní činnosti, e) stejný nebo jiný služební úřad, f) služební působiště, resp. místo výkonu služby, g) zařazení do platové třídy, h) přístup státního zaměstnance k převedení a i) zájem na řádném výkonu služby.
27. V návaznosti na shora uvedené zdejší soud v projednávaném případě předně konstatuje, že i při převedení na jiné služební místo z důvodu podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě musí služební orgán zkoumat, zda je nové služební místo pro státního zaměstnance vhodné. Tato povinnost vyplývá z § 62 odst. 1 zákona o státní službě, který pro případ, že není volné žádné vhodné služební místo, počítá se zařazením státního zaměstnance mimo výkon služby. Vhodnost služebního místa přitom lze posuzovat z mnoha různých hledisek. Z tohoto důvodu byl vydán metodický pokyn, který v daném ohledu slouží ke sjednocení správní praxe. Podle tohoto pokynu by proto měly služební orgány rozhodující o změnách služebního poměru postupovat, přičemž odchýlení se od něj může znamenat, že správní orgán rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, nebo rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 15 Ad 4/2016-65). Metodický pokyn pak v již dříve citovaném čl. 62 mj. uvádí, že *„vhodnost konkrétního služebního místa pro určitého státního zaměstnance musí služební orgán posoudit předem a vždy individuálně na základě různých v úvahu přicházejících kritérií“* – tj. ve spojení s čl. 63 metodického pokynu i z hlediska zdravotního a zdravotní způsobilosti toho kterého státního zaměstnance. Toto pravidlo by ovšem platilo i bez výslovného zakotvení v metodickém pokynu, neboť odráží obecnou zásadu činnosti správních orgánů, podle níž správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).
28. K tomu zdejší soud odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, ve kterém bylo vysloveno, že kritérium vhodnosti je neurčitý právní pojem, a tudíž v rámci jeho interpretace musí služební orgán alespoň rámcově objasnit jeho obsah a význam z hlediska toho, zda do něj lze zařadit i posuzovanou věc; tedy musí se zabývat konkrétními skutkovými okolnostmi případu, aby mohl posoudit, zda patří do rozsahu neurčitého právního pojmu. Za samotné zjišťování skutkového stavu je přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpovědný služební orgán, který podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012-15, či ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58). V procesu zjišťování vhodného služebního místa se pak uplatňuje zejména zásada materiální pravdy (srov. Hřebíková, I., Fáberová, A., Brücknerová, Z., Kubáčová Nejedlá, P., Moravec, K., Roučková, D., Hůrka, P.: *Zákon o státní službě. Komentář. 1. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2022, k § 61).

29. Soud zároveň považuje za nutné upozornit na to, že podle § 160 zákona o státní službě, nestanoví-li zákon jinak, se v řízení ve věcech služby postupuje podle správního řádu. Dle § 165 téhož zákona vydání rozhodnutí může být prvním úkonem v řízení, s výjimkou rozhodnutí o kárné odpovědnosti nebo skončení služebního poměru. Vydání rozhodnutí ve věcech služby tedy může být prvním úkonem v řízení, což přichází pojmově do úvahy v řízeních, která zahájí služební orgán z úřední moci. Tím je i řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí o převedení na jiné služební místo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2023, č. j. 1 Ads 139/2022-63, nebo Pichrt, J., Kaucký, J. a Kopecký, M.: *Zákon o státní službě. Komentář. 2. vydání*, Wolters Kluwer, Praha: 2020, k § 165).
30. V daném případě bylo rozhodnutí služebního orgánu I. stupně ve věci prvním úkonem v řízení právě ve smyslu § 165 zákona o státní službě; proto služební orgán I. stupně neměl povinnost žalobci jednak oznámit zahájení řízení, což by jinak činil podle § 46 odst. 1 správního řádu a jednak ani povinnost poskytnout mu před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Na této skutečnosti nic nemění ani přípis správního orgánu I. stupně ze dne 9. 5. 2022, č. j. 31488/22/7425-20290-506818, jímž byl žalobce informován o tom, že pro něj služební orgán I. stupně průběžně vyhledává jiné služební místo a že žalobce může sdělit souhlas s možností zaslání nabídky jiného služebního místa v rámci finanční správy. Nadepsaná výjimka plynoucí z § 165 zákona o státní službě se však uplatní pouze při vydání rozhodnutí služebního orgánu I. stupně, kde je pro určitá specifika předchozí oznámení o zahájení řízení a seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí vyloučeno. V řízení o odvolání se však již uplatní obecná úprava dle správního řádu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2022, č. j. 3 Ad 10/2020-46, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2023, č. j. 1 Ads 139/2022-63).
31. Ačkoliv tedy metodický pokyn v čl. 45 odst. 3 doporučuje projednat se státním zaměstnancem, kam bude převeden, a to s ohledem na posouzení vhodnosti volného služebního místa, není takové projednání povinností služebního orgánu. Jinými slovy, jedná se toliko o postup doporučený. Předchozí neprojednání převedení se státním zaměstnancem tudíž bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost samotného rozhodnutí o převedení na jiné služební místo. Vzhledem ke znění výše uvedené zákonné úpravy a jen doporučujícímu charakteru metodického pokynu v dané části proto nelze než konstatovat, že námitka žalobce o nutnosti předchozího projednání jeho převedení na jiné služební místo, resp. námitka porušení zásady vstřícnosti a součinnosti, je nedůvodná (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 5 Ad 2/2018-93, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2023, č. j. 15 Ad 5/2020-78).
32. V této souvislosti zdejší soud též dodává, že přestože je převedení na jiné služební místo výrazným zásahem do služebního poměru státního zaměstnance, přičemž je přijetí do služebního poměru spojeno se zvýšenou ochranou státního zaměstnance v průběhu služby, souhlas státního zaměstnance s převedením na jiné služební místo není nutný. Státní zaměstnanec nemůže převedení odmítnout; přísluší mu však právo podat proti rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o převedení odvolání, o kterém rozhoduje nadřízený služební orgán, jak ostatně bylo v posuzované věci žalobcem také učiněno. Takové odvolání nicméně nemá odkladný účinek (§ 168 odst. 2 zákona o státní službě), a proto je státní zaměstnanec povinen do služby na služební místo, na které byl převeden, nastoupit již ode dne uvedeného v rozhodnutí o převedení (srov. Hřebíková, I., Fáberová, A., Brücknerová, Z., Kubáčová Nejedlá, P., Moravec, K., Roučková, D., Hůrka, P.: *Zákon o státní službě. Komentář. 1. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2022, k § 61). V nyní řešené věci k tomu soud pouze pro úplnost podotýká, že dle obsahu spisové dokumentace byl žalobce ode dne 8. 10. 2021 až do dne 31. 10. 2022 v pracovní neschopnosti, přičemž byl rozhodnutím služebního orgánu I. stupně ze dne 29. 12. 2021, č. j. 84027/21/7425-20290-506818, podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů a následně namítaným rozhodnutím téhož služebního orgánu ze dne 14. 6. 2022, č. j. 38953/22/7425-20290-506818, s účinností ode dne 1. 7. 2022 dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě převeden v rámci Finančního úřadu pro Ústecký kraj na jiné (nové) služební místo.

33. V návaznosti na vše již shora popsané pak zdejší soud uvádí, že pokud služební orgán I. stupně vydá rozhodnutí ve věci služby jako první úkon v řízení ve smyslu § 165 zákona o státní službě tak, jak tomu bylo i v nyní projednávaném případě, neuplatní se zásada koncentrace řízení zakotvená v § 82 odst. 4 správního řádu – tj. k novým skutečnostem a k případným návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, musí odvolací služební orgán v rámci odvolacího řízení přihlédnout, resp. se s nimi musí zákonným způsobem vypořádat, neboť půjde o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve (srov. Hřebíková, I., Fáberová, A., Brücknerová, Z., Kubáčová Nejedlá, P., Moravec, K., Roučková, D., Hůrka, P.: *Zákon o státní službě. Komentář. 1. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2022, k § 165).
34. Jestliže tedy žalobce v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které mu bylo vloženo do poštovní schránky dne 30. 6. 2022, namítl, že služebnímu orgánu I. stupně „*nebyl v době vydání rozhodnutí o převedení na jiné služební místo znám současný zdravotní stav státního zaměstnance*“, přičemž poukázal na připojenou lékařskou zprávu MUDr. J. M. ze dne 30. 6. 2022, ve které se výslovně konstatuje, že „*vzhledem ke změnám zdravotního stavu není žalobce schopen pracovat v psychicky náročné pracovní pozici na kontrolním oddělení*“, bylo na žalovaném, aby se s touto skutečností odpovídajícím způsobem vypořádal. Jinými slovy, žalobce ve věci předložil lékařskou zprávu o změněném zdravotním stavu a jeho neschopnosti pracovat v psychicky náročné pozici na kontrolním oddělení, kterou se žalovaný musel v rámci řádného posouzení odvolání, resp. otázky vhodnosti dotčeného služebního místa pro žalobce jako státního zaměstnance –konkrétně z hlediska jeho zdravotního stavu a zdravotní způsobilosti, zabývat (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2022, č. j. 3 Ad 10/2020-46). Připomenout je na tomto místě vhodným to, že prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce převeden na služební místo odborného referenta odboru kontrolního. Nutno k tomu poukázat též na fakt, že předmětnou lékařskou zprávu vyhotovila stejná lékařka – tj. MUDr. J. M., která v dřívějším lékařském posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služby ze dne 2. 10. 2017 (na základě periodické prohlídky), konstatovala zdravotní způsobilost žalobce k výkonu služby na služebním místě odborný referent na odboru majetkových daní.
35. Je poté možno souhlasit s tvrzením žalovaného, že služební orgán I. stupně měl k dispozici pouze lékařský posudek žalobce ze dne 2. 10. 2017, dle něhož byl žalobce plně způsobilým k výkonu služby na předcházejícím služebním místě, a tedy, že před služebním orgánem I. stupně nevyvstal důvod pro revizi tohoto závěru. S odkazem na výše popsané okolnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nicméně takový důvod dle hodnocení zdejšího soudu vyvstal právě v řízení před žalovaným, kterému byla žalobcem spolu s odvoláním předložena i odkazovaná lékařská zpráva ze dne 30. 6. 2022. V této souvislosti zdejší soud zdůrazňuje, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada mj. znamená, že správní řízení až do vydání rozhodnutí o řádném opravném prostředku (zde rozhodnutí žalovaného o odvolání) představuje jeden celek. V rámci řízení o odvolání tedy celá věc přechází k nadřízený služební orgán, který odpovídá (ve stejném rozsahu jako služební orgán I. stupně) za správné a úplné zjištění skutkového a právního stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 4 Ads 277/2021-24). Jak přitom bylo už dříve uvedeno v procesu zjišťování vhodného služebního místa se uplatňuje zejména zásada materiální pravdy, a žalovaný byl tudíž povinen zjistit *ex offio* stav věci prostý důvodných pochybností. Tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že lékařská zpráva ze dne 30. 6. 2022 osvědčuje stav až po vydání prvostupňového rozhodnutí je tak nepřiléhavé.

36. Poukazovaná lékařská zpráva ze dne 30. 6. 2022 tedy v projednávané věci dle hodnocení soudu významně zpochybnila (aktuální) relevantnost jediného podkladu – lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služby ze dne 2. 10. 2017, na základě kterého služební orgány shledaly splnění kritéria zdravotní způsobilosti pro účely posouzení vhodnosti služebního místa pro žalobce. Za této situace tak nemohla být úvaha žalovaného o vhodnosti nového služebního místa pro žalobce, konkrétně v části kritéria zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, vystavěna jen na potvrzení závěru služebního orgánu I. stupně, který se opíral pouze o obsah dřívějšího lékařského posudku ze dne 2. 10. 2017, resp. tento lékařský posudek za daného stavu nepředstavoval spolehlivý a dostatečný podklad pro rozhodnutí žalovaného o vhodnosti služebního místa pro žalobce jako nutné podmínky zákonnosti převedení státního zaměstnance na jiné služební místo. Soud přitom za vyvstalých okolností považuje za irelevantní, že se jednalo o lékařskou zprávu, a nikoliv přímo o lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Žalovaný se totiž měl s ohledem na veškeré dříve popsané skutečnosti k odvolání žalobce o zdravotní stav (způsobilost) žalobce odpovídajícím způsobem zajímat, jak bude ostatně i dále rozebráno.
37. Soud pak v návaznosti na výše popsané pouze doplňuje, že konstatoval-li žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. i to, že lékařskou zprávu ze dne 30. 6. 2022 „nelze zcela pominout“, a proto služební orgán I. stupně „bude nepochybně muset otázku zdravotní způsobilosti žalobce po ukončení jeho pracovní neschopnosti dále řešit ve vztahu ke služebnímu místu, na které byl prvostupňovým rozhodnutím převeden“, ve svém důsledku tím potvrdil svoji vědomost o aktuální „nespolehlivosti“ lékařského posudku ze dne 2. 10. 2017 jako podkladu, z něhož bylo při řešení dané otázky služebními orgány vycházeno.
38. V daném ohledu přitom nebylo bez dalšího rozhodné, že všechna systemizovaná místa v rámci Finanční správy České republiky jsou zařazena do I. kategorie ve smyslu § 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 432/2003 Sb., neboť kombinace činností na různých služebních místech, případně rozsahu, v jakém jsou tyto činnosti na různých služebních místech vykonávány, nutně nemusí být totožné, byť jde o služební místa v téže pracovní kategorii, jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 6 Ads 277/2020-56. Stejně tak bylo vzhledem k již popsanému ve věci nerozhodným, že ošetřující lékařka žalobce nepostupovala stran ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobce ve smyslu § 59 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění. Nutno navíc podotknout, že tvrzení stran § 59 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění žalovaný uplatnil až v rámci vyjádření se k podané žalobě; neučinil jej tedy obsahem odůvodnění přezkoumávaného napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

39. Stěžejním tak v nyní řešené věci zůstává, že žalovaným mělo být v odvolacím řízení jednoznačně zjištěno, zda se změna zdravotního stavu (způsobilosti) žalobce vztahuje k výkonu služby na novém služebním místě (popř. i k výkonu služby obecně). K tomu je pak možno poukázat na § 55 odst. 2 zákona o specifických zdravotních službách, podle kterého má zaměstnavatel právo vyslat zaměstnance na mimořádnou pracovnělékařskou prohlídku, má-li pochybnosti o zdravotní způsobilosti zaměstnance k práci, přičemž dle § 12 odst. 3 písm. b) vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 79/2013 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů, současně platí, že se mimořádná prohlídka dále provádí na základě informace sdělené ošetřujícím lékařem o důvodném podezření, že změnou zdravotního stavu zaměstnance došlo ke změně zdravotní způsobilosti. Žalovaný tak měl za nastalé situace nepochybně možnost zjistit pro věc relevantní skutečnosti, aniž by byl např. nucen vyčkávat započetí výkonu služby žalobcem, pokud by odpovídajícím způsobem ve věci aplikoval relevantní právní úpravu. Bez nadepsaného vyjasnění stavu věci však žalovaný nemohl o otázce vhodnosti služebního místa pro žalobce – konkrétně stran zdravotního hlediska, řádně a v souladu se zákonem rozhodnout. Jinak řečeno, o skutkovém stavu, z něhož při svém rozhodování žalovaný vycházel, panovaly ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí důvodné pochybnosti a napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu v rozporu s § 3 správního řádu. Ve světle všech uvedených faktů, rozhodné právní úpravy a nadepsané judikatury tudíž závěry žalovaného v tomto ohledu neobstojí. Soud tak ve věci shledal vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem a vyžaduje zásadní doplnění.
40. Dále je ve věci nutné konstatovat, že zcela obecná tvrzení žalobce o porušení jeho práva na uspokojivé pracovní podmínky (čl. 28 Listiny základních práv a svobod), jakož i dalších zásad ústavního pořádku České republiky týkající se uplatňování státní moci, ukládání povinností a omezení základních práv a svobod (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod), resp. toliko odkazy na předmětná ustanovení Listiny základních práv a svobod a Ústavy České republiky, soud vyhodnotil tak, že se nejedná o řádně uplatněné žalobní body, neboť z nich není vůbec patrné, jakých konkrétních nezákonností se měl žalovaný vůči žalobci dopustit. Náležitostmi žalobních bodů se přitom zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém uvedl, že *„[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72, nebo např. rozsudky téhož soudu ze dne 24. 1. 2023, č. j. 3 As 284/2021-41, či ze dne 21. 10. 2022, č. j. 10 Afs 211/2020-33). Soud přitom není oprávněn namísto žalobce jakkoliv podřazovat pod povšechná tvrzení obsažená v žalobě naprosto konkrétní skutečnosti plynoucí z obsahu soudního či správního spisu. V tomto ohledu možno zmínit i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, z něhož se podává, že *„[n]ení naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95,

ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).

41. Pokud žalobce namítl i porušení zásady projednání věci bez zbytečných průtahů žalovaným (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), soud k tomu ve stručnosti připomíná, že délka správního řízení sama o sobě nezpochybňuje správnost rozhodnutí vydaného na jeho konci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 2 Afs 96/2004-80). Předmětné tvrzení žalobce tedy není způsobilé ovlivnit výsledek soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 7 As 335/2016-52). Proto se jím soud po věcné stránce blíže nezabýval. Žalobce navíc měl možnost iniciovat prostředky ochrany proti nečinnosti žalovaného. Samotná délka správního řízení nicméně nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to ani v kontextu žalobcem obecně odkazovaného práva na projednání věci bez zbytečných průtahů.
42. Soud přitom v daném případě dle § 52 odst. 1 s. ř. s. zamítl pro zjevnou nadbytečnost návrh žalobce na doplnění dokazování lékařskou zprávou MUDr. J. M. ze dne 30. 1. 2023, kterou žalobce připojil k podané replice. Jak už totiž bylo výše odůvodněno, pro věc rozhodné okolnosti obsahovala již samotná spisová dokumentace (viz zejména lékařská zpráva ze dne 30. 6. 2022) vedená právě pro nyní řešenou věc, kterou se však dokazování neprovádí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75).
43. Soud tak ve věci uzavírá, že rozhodnutí žalovaného bylo stiženo závažnou vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem a vyžaduje zásadní doplnění. Z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku pro vadu řízení zrušil. Nadepsané ustanovení soudu zároveň umožnilo rozhodnout o věci bez jednání, ačkoliv žalobce jednání ve věci požadoval. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutí služebního orgánu I. stupně pak zdejší soud nezrušil, neboť zjištěnou vadu shledal právě v řízení před žalovaným jako odvolacím správním orgánem, přičemž ten disponuje i zákonnými nástroji k jejímu odstranění. Soud však současně upozorňuje na fakt, že žalovaný bude muset v dalším řízení přihlédnout také ke skutečnosti, že žalobcův služební poměr skončil ke dni 30. 10. 2022 na základě jeho žádosti ze dne 14. 10. 2022 ve smyslu § 73 zákona o státní službě, jak plyne z obsahu předloženého správního spisu. Žalovaný tudíž bude muset tuto okolnost ve svém dalším procesním postupu ve věci odpovídajícím způsobem reflektovat. Žalovaný je přitom v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Jelikož měl žalobce v řešeném případě plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) a podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu], a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupkyně žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Soud naproti tomu žalobci nepřiznal náhradu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nákladů řízení za úkon spočívající v podané replice, neboť jej nepovažuje za účelně vynaložený, když žalobce v replice toliko obsáhle odcitoval jednotlivé pasáže vyjádření žalovaného ve věci, k nimž fakticky zopakoval již dříve uplatněnou žalobní argumentaci (resp. na této setrval).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. října 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu